

Ionuț Caragea

Donator universal

Stef

Regele Snowdon

Postfațându-i cel de-al treilea volum de versuri, constat că Ionuț Caragea a devenit mai mult decât un poet al muzei, a devenit un poet al sufletelor rătăcite, revelația de care aveam și avem atât de mult nevoie pentru a transcende spre sublim. El este regele autoexilat pe muntele său din beton, Snowdon, privind lumea de la înălțimea celor 22 de trepte către Soare, din sălașul spiritual și locul metamorfozei poetice. El a supraviețuit jocului iubirii, îngerilor, demonilor, oamenilor, pentru ca în final, pe un ton persiflator, aproape blasfemator dar ancorat puternic în credință, să se hârjonească cu Dumnezeu.

„Vei nega Dumnezeu din tine? Mintea este uneori trădătoare de suflet.” Poetul, introspectiv, este în același timp un justițiar al propriului Eu, al celuilalt Eu cât și al celorlalți Noi. Dragostea i-a scrijelit sufletul în cele mai dureroase poezii, scurgându-i viața pe hârtie până la ultima picătură de sânge. Ionuț se avântă în lupta cu destinul, având pieptul dezgolit și reproșând divinității suferința sa cu un calm dincolo de moarte: *„Strigătul meu/ va avea ecou într-o altă lume/ de care mă desparte doar o viață/ închinată pământului”*. Poetul trăiește în lumea sa de dincolo de lume, unde trecutul, prezentul și viitorul coexistă, numai el îmbătrânind postchristic, crucificat de

apocalipsa fiecărei secunde: „Cu vârsta se-așază gloria pe față, însă cununa de spini este numai a lui”.

Iubirea lui Ionuț apare ca fiind una „bolnavă de cancer”, „Dintre toate minunile de pe Pământ”, el a ales „viciile pentru a fi fericit” dar în realitate, poetul este salvat întotdeauna de iubirea pentru femeie, pe care o zidește de fiecare dată manolic. Poemele sale dinamitarde, aruncând în aer vechile credințe și prejudecăți, tânjind după iubiri și răstigniri trupești, ne (re)dau universuri distincte care se întrepătrund reciproc. Oscilând existențialist între stări, adesea contradictorii și legate, iubire – durere, revoltă – resemnare sarcastică, Ionuț Caragea face din înlăcrimările sale poeme, iar din revolte și bucurii – jocuri de-a viața, ca într-un spectacol teatral în care el este și regizor și actor. Așa s-ar putea explica de ce „în fiecare om/ este captivă o fiară/ care se hrănește/ cu gânduri”, gânduri care se fărâmițează în mii de alte gânduri, care apoi invadează universul imaginar. Poetul tratează astfel iubirea în mii de senzații, stări, afecte, fiind când exuberant, când jucăuș, când prudent, când misterios, astfel încât iubirea lui adună și risipește, se apropie și se îndepărtează, apare și dispare, „ca o fata morgana despletindu-și părul în deșertul viselor”, ca o iluzie de deja-vu.

Ionuț ne mărturisește că e un „Sfinx îmblânzit” la picioarele persoanei iubite, care-l inspiră și-l vindecă de uitare... e un David ce psalmodiază din Cântarea Cântărilor, pentru Sulamita lui.

Spune despre sine cum că ar fi un „profanator de morminte în care sunt adormite regine”, dar el este singurul care le poate insufla viață, singurul care le poate trezi dintr-o realitate inertă în care nu își regăsesc rostul. Muza lui este învelită în spini, rănită de propriile arme și de iubirea pe care încearcă să o reprime până la ultima suflare. De aceea, Ionuț devine prin cuvânt și sentiment „Donator universal”, vindecându-și iubita și semenii de îndoiala și necugetarea ce i-au târât întru păcat.

Ce ne va mai rezerva acest poet majestuos al noii generații, care și-a descoperit vocația la mii de kilometri de pământul tezeic? Sper din tot sufletul să supraviețuiască jocului în care „timpului.../ nu-i tremură niciodată mâinile/ își plimbă încet bisturiul pe fețele noastre/ ca un criminal în serie îndrăgostit de arta sa”.

În încheiere, voi conjuga verbul a iubi alături de Ionuț, cel care nu mi-a compostat biletul în „Trenul copilăriei”, lăsându-mă să merg către destinația unde iubirile durează... FOREVER AND EVER.

Ioana Florea
7 iunie Buhuși, România